

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker
den 15. september 2013

Kirke dag: 16.s.e.Trin/A Høst- & Takkegudstj

Tekst: Luk 7,11-17

Salmer:

SK: Nu går vi glad * 727 * 730 * 729 * 477 * 728

LL: Nu går vi glad * 727 * 730 * 729 * 728

Man skal passe på med undersøgelser, statistikker og tal. Det siger jeg samtidig med, at jeg så selv vil referere dertil. Man kan næsten få en statistiks undersøgelse, og særlig når den er revet ud af sin sammenhæng, til at vise det, man vil have den til for at underbygge en eller anden filosofi, påstand, ideologi eller politisk mål.

Danmark er verdens lykkeligste land, fik vi at vide forleden dag. Og noget af det, der kendetegner lykke er mental sundhed. Pr. 1/1-13 var vi rundt regnet 5,6 mio. borgere i Danmark. Af disse 5,6 mio lykkelige danskere, er der godt 450.000, der tager lykkepiller, En af dem, der tager lykkepiller, og dén ene er selvfølgelig ikke beskrivende for dem alle, har fortalt til et ugeblad, at før tiden med lykkepiller, kunne hun kun overleve en uges præstationer og egne forventninger, hvis hun virkelig drak hjernen ud hver weekend, og derved forsvandt for alle beslutninger, forventninger og ansvar. Man har også et ansvar, når man går på druk, det kan man bare ikke se, eller leve op til, og det er jo det, der for nogle er det befriende.

Det her skal ikke forstås negativt om mennesker, der er nød til at tage lykkepiller. Jeg synes bare, det er tankevækkende, at i verdens lykkeligste land må hver 12. tage piller for at kunne klare tilværelsen, og derforuden er der mange, der på anden vis må benytte sig af diverse rusmidler for at stå distancen. Jeg tror

ikke, der er noget galt med os, hvis vi må tage piller eller drikke eller tage anden form for stimulans eller beroligende midler – eller hvad vi nu skal kalde det for at klare tilværelsen. Jeg tror til gengæld, der er noget galt med den tilværelse, mange af os har. Og den kan selvfølgelig være selvvalgt; og så vil nogle også mene, at den er selvforskyldt, og så kan man jo bare vælge anderledes. Jeg tror nu ikke, det er så simpelt. Men, der er jo nok noget om snakken, at vi stiller for store krav til tilværelsen. Men det er nok heller ikke forklaringen for alle 450.000. Men det er da godt, at der er så mange lykkelige mennesker i vort land, at disse kan overdøve råbet fra de ulykkelige, depressive eller hvad diagnose vi nu får, når vi bare lige pludselig ikke orker at stå ud af sengen, men skal have en pille eller en flaske sprut – eller måske en smøg - for at klare livet.

Hvad enten vi dulmer os eller bliver hjulpet på vej i livet eller kan klare det hele selv, så synes jeg, at for mange af os, så har vi sat målet for lykke i livet alt for højt. Alle I, der kender mig, vil måske ikke sige noget; men mange af Jer vil tænke sit, hvis jeg sagde, at det, der kunne gøre mig rigtig lykkelig er, at jeg kan springe 2,5 m. i højdespring. Det har jeg ligesom ikke hverken kropsbygning, kondition eller den rette indstilling til nogensinde at kunne opnå. Men lige så umulige er mange af vore mål for lykke i livet. Og det bliver ikke bedre af, at det ikke bare handler om et enkelt aspekt af livet, som et højdespring, det handler om totaliteten, om det hele. Vi stræber efter det hele, og selv om det mislykkes for os, så prøver vi alligevel igen. Og selv om vi ikke kan og ikke har muligheden for at kunne, så har vi det stadig som mål.

Måske skulle vi også i vor jagt efter livets lykke leve efter den amerikanske komiker og skuespiller W.C. Fields ord: Hvis det

ikke lykkes første gang, så prøv igen, og så igen. Og hold så inde. Der er jo ingen grund til at optræde som en komplet idiot.

Job, som vi hørte om i GT-læsningen, er et menneske, som havde det hele. Havde det hele og i rigelig mængde. Familie, formue, anseelse. Og i løbet af ganske kort tid, forsvandt det hele fra ham, og han sad ludfattig og udstødt. Og med alt dette forsvandt også meningen med tilværelsen. Der var ingen mening længere. Måske var der ikke engang en Gud længere, han kunne skælde ud på og holde ansvarlig. For det måtte jo være Guds ansvar, at Job var ulykkelig. Indimellem fandt han dog trøst i, at når nu ulykken hobede sig op omkring ham, så var det da godt, at han kunne se frem til Guds Himmel. Men den trøst var sådan on and off. (Det er Job-historien meget kort gengivet, og der er flere lag i den, så hermed en opfordring til selv at fordybe sig i den). Jobs tilværelse forsvandt, meningen med den forsvandt – og indimellem forsvandt også Gud, selv om Job prøvede at tro, at Gud måtte jo være der, selv om Job syntes, at Gud havde en underlig måde at dele velsignelse og lykke ud på.

Som nævnt er der flere lag i Job-historien. Et af dem er, at Job ikke havde krav på lykken. Intet menneske har ret til eller krav på livet eller lykken. Men samtidig – og det er paradokset – skal vi også have forventninger til livet. Livet er en gave, og gaver kan man ikke kræve, og man kan ikke kræve, at forventninger bliver indfriet. Det er ikke min skyld, hvis du forventer dig mere af mig, end jeg har stillet dig i udsigt. Jeg har ikke skuffet dig, men dine forventninger har været forkerte. Sådan er det også med livet. Det er bare frygtelig svært at forlige sig med. Vi har fået livet som en gave. Vi kan intet kræve af det og har ikke ret til noget som helst, og alligevel skal vi have forventninger til livet, også gerne store forventninger. Johs. Møllehave har engang påpeget det

tankevækkende, at livet er en gave man kun kan få noget ud af ved at tage imod. Tager man derimod sit eget liv, så går det galt.

Livet er en gave. Derfor holdes høst- og takkegudstjeneste med frugt og grønt som symbol på det daglige brød. Og blomsterne kan jo minde os om det, Jesus sagde til os sidste søndag, at end ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Og alt sammen minder det os om Ham, der er livets giver. Vores himmelske far, Gud Herren. Og høst- og takkegudstjeneste sætter livet i perspektiv og viser os, at lykke kan komme til os; lykke kan ikke tages.

Dagens evangelieberetning viser os det. Det er en af NT's få dødeopvækkelser. Det er i dagens sammenhæng ikke det interessante. Det interessante er, at Jesus går hen til den sørgende mor, uopfordret. Han går hende i møde i hendes nød og elendighed. Det interessante er, at Jesus ynkes over hende. Han føler med hende. Hendes lidelse går lige i hjertet på Jesus. I modsætning til mange af helbredelsesberetningerne, så henvender moderen sig ikke til Jesus. Vi hører ikke noget om hendes tro eller om frelse. Men vi hører om Guds besøg hos sit folk i nød; en nød, der går Ham i hjertet. Og han tager affære. Og helt konkret ser vi livet givet som gave.

Vi kan ikke bruge denne beretning til at sige, at når bare Jesus er en del af vort liv, så vendes ulykke til lykke. Dermed heller ikke sagt, at ser vi livet som en gave fra Gud, så kan troen erstatte lykkepiller eller andre antidepressiver eller diverse stimulerende rusmidler. Troen på Gud bringer ikke altid livet på lykkekurs, i hvert tilfælde ikke på den lykkekurs, vi ofte sætter vort mål efter.

Alligevel vil jeg vove den påstand, at Jesus er et godt middel mod mis-lykke i livet. Det er han, fordi hos ham må jeg godt være mislykket. Og alligevel være elsket og accepteret. Hos Jesus må jeg godt græde over livets elendighed uden at blive afvist eller bedt om at tage mig sammen.

Lykkens mål er ubarmhjertigt. Kan jeg ikke nå dets højder, stilles min mis-lykke åbent til skue, og jeg må bare erkende mit nederlag. Heller ikke i dag klarede jeg de 2,5 m. Når jeg kommer til Jesus og er mislykket, da skærer det Ham i hjertet og der lyder et omsorgsfuldt ”Græd ikke!” til mig. Ikke i betydningen ’Det er ikke noget at græde over’, men i betydningen: ’Jeg skal tage mig af det’

Jeg tvivler på, at Jesus nogen sinde hjælper mig med de 2,5 m i højdespring. Men Jeg er sikker på, at han vil hjælpe mig med at se at jeg godt kan leve uden at kunne det, og finde lykken i
*at leve, som jeg kan,
 frimodigt som fuglen i skove,
 og takke for regnen, der vander mit land,
 for solskin og varme i sommerens brand,
 for avl i min lade dig love.*

- og det i den befriende erkendelse:

Hvad magted jeg vel,

om du ej gav held?

Det vokser jo, medens vi sove.

Græd ikke! og Jesus går hen og rører ved... for din løser lever, og ham skal du se.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen